

עפ"א 29360/12/22 - נביל כנעאן, מוחי אל דין כנעאן, מחמוד כנעאן נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 29360-12-22 כנעאן ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רונית בש
המערערים

1. נביל כנעאן
2. מוחי אל דין כנעאן
3. מחמוד כנעאן

נגד

המשיבה

הוועדה המקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל

פסק דין

1. מונח לפניי ערעור על פסק הדין (הכרעת הדין וגזר הדין) של בית המשפט השלום בעכו (כב' השופט וויליאם חאמד) (להלן: בית משפט קמא) שניתן בתיק תו"ב 1700-12-14. בהכרעת הדין מיום 27/3/22 הורשעו המערערים, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של אי קיום צו בית משפט, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה או החוק) ובעבירה של שימוש במקרקעין הטעון היתר ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 204(א) ו-204(ב) לחוק, וזאת בנוסח של החוק לפני תיקון 116. בגזר הדין מיום 30/10/22 השית בית משפט קמא על המערערים מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים לבל יעברו בתקופה זו אחת העבירות בהן הורשעו ויורשעו בגינה; קנס בסך 100,000 ₪ או 10 חודשי מאסר תמורתו, אשר נפרס ל-20 תשלומים חודשיים החל מיום 1/1/23; חתימה על התחייבות כספית בסך 50,000 ₪ לבל יעברו תוך 3 שנים עבירה בה הורשעו.

כתב האישום

2. מכתב האישום שהוגש בתיק הנ"ל עולה התמונה הבאה:

ביום 11/12/01 המערערים הורשעו, על יסוד הודאתם, בבית משפט השלום בעכו בת.פ. 2930/01 (להלן: תיק המקור) בעבירה של ביצוע עבודות בנייה ושימוש בהן ללא היתר ובסטייה מהיתר, בניגוד לסעיפים 204(א) ו-204(ב) לחוק התכנון והבניה, זאת משום שביצעו עבודות בנייה ושימוש ללא היתר ובסטייה מהיתר במקרקעין הידועים כחלקה 34 בגוש 18576 מאדמות טמרה, כמפורט להלן: בסטייה מהיתר- בניית מבנה בשטח של 1000 מ"ר לערך, בניית קומת מרתף בשטח של 260 מ"ר לערך ובניית מחסן ושירותים בשטח של 88 מ"ר לערך; ללא היתר- בניה של מבנה המשמש למסעדה בשטח של 314 מ"ר לערך, מבנה צמוד למחסן בשטח של 77 מ"ר לערך, בניית סדרת כיפות מקונסטרוקציית צינורות בשטח של 191 מ"ר לערך, בניית משרדים ומקלחות בשטח של 200 מ"ר לערך, וכן בניית בריכה בשטח 1069 מ"ר לערך. במסגרת גזר הדין שניתן בתיק המקור ציווה בית המשפט על המערערים להרוס את המבנים הנ"ל וכן ניתן

נגדם צו איסור שימוש. הצווים נכנסו לתוקף ביום 11/12/02.

נוסף על כך, ביום 28/12/05 הורשעו המערערים בעובדות כתב אישום שהוגש נגדם בתיק עמ"ק 20874/04, במסגרתו יוחסה להם עבירה של אי קיום צו בית משפט, לפי סעיף 210 לחוק. החל מיום 11/12/02, המערערים לא קיימו אחר הצו שניתן נגדם בתיק המקור שכן לא הרסו את הבנייה הנ"ל והמשיכו לעשות שימוש עסקי בה.

התשובה לכתב האישום

3. במסגרת תשובתם לכתב האישום בפני בית משפט קמא, הודו המערערים בקיום ההליכים הקודמים בתיק המקור ובתיק עמ"ק 20874/04 ובפסקי הדין שניתנו שם, לרבות העונשים שהושתו עליהם, וכפרו ביתר עובדות כתב האישום.

הכרעת הדין

4. בהכרעת דינו דחה בית משפט קמא את טענת השיהוי, אשר העלו המערערים במסגרתה טענו כי יש לזכותם נוכח השיהוי הניכר בהגשת כתב האישום. צוין בהכרעת הדין כי למערערים מיוחסות עבירות של אי קיום צו בית משפט וכן המשך שימוש במקרקעין הטעון היתר ללא היתר וכי מדובר בעבירות נמשכות שבוצעו מבלי שהמערערים פעלו על מנת להפסיקן. בית משפט קמא הוסיף וציין כי בעבירות כגון דא, דווקא חלוף הזמן מהווה נסיבה לחומרה, וקבע כי "חלוף הזמן לא אמור להיזקק לזכותו של הנאשם, על דרך התגבשות הגנה מהותית, אלא לחובתו של זה, כמי שמלמד על עצמו כי נחוש הוא להתמיד במחדלו, ומרחיב, בכך, את מימדי העבירה שהוא מתמיד בביצועה, מדי יום".

5. אשר לטענה בדבר זיהוי המקרקעין, ציין בית משפט קמא כי עדותו של מר ראיף סעדה (להלן: המפקח) נמצאה מהימנה גם על דעת ההגנה, ומכאן שיש לאמצה ולייחס לה משקל מלא. כפועל יוצא מכך, קבע בית משפט קמא כי המפקח זיהה את המקרקעין הרלבנטיים לאחר שזיהה אותם באמצעות תצ"א במשרדי המשיבה

. בית משפט קמא הוסיף וציין כי התמונות שצילם המפקח מתעדות עבודות בנייה הזרות לאלו בגינן ניתן צו ההריסה בתיק המקור, תוך שהדגיש את ממדיהם הגדולים של המבנים וצורתם הייחודית. הובהר כי לדו"ח העבירה מיום 20/12/12, אשר סומן ת/4, צורפו תמונות המתעדות את המבנים שהמפקח מצא בשטח, ואלו דומים מבחינת היקפם ותיאורם, לתיאור המבנים בכתב האישום בתיק המקור.

6. בית משפט קמא התייחס לטענת ההגנה ולפיה אי הגשת התצ"א שומטת את הקרקע תחת זיהוים הנכון של המקרקעין, ותוך כך קבע כי "עניין הוא בצו הריסה שניתן כנגד מתחם עסקי, הכולל מספר רב של מבנים, לרבות מחסן ומבנה צמוד, משרדים, כיפות קונסטרוקציה וכן בריכה. המפקח, בהגיעו ביום 18/12/12, תיעד את המבנים שמצא במקרקעין, והם זהים לתיאור הנ"ל. הנאשמים, שכופרים בטענה זו של המאשימה כי המפקח הגיע לאותם מבנים, לא הגישו ולו ראשית ראיה ללמד כי קיים מתחם עסקי דומה באזור הרלבנטי, וכי קיימת אפשרות סבירה כי המפקח טעה

בזיהוי במקרקעין הרלבנטיים". בית משפט קמא הוסיף וציין, כי בעדותו אישר המפקח כי את הפרטים בדבר זיהוי המקרקעין, אשר רשם בדו"ח העבירה, העתיק מתיק המקור, לרבות את מספרי הגוש והחלקה של המקרקעין, דבר נוסף המחזק את המסקנה כי מדובר באותם מקרקעין.

7. בית משפט קמא ציין את התנהלות המערערים עובר להגשת כתב האישום הנוכחי, עליה אין חולק, ולפיה אף שזומנו נמנעו מלסור למשרדי המשיבה למסור את גרסתם. עוד צוין, כי המערערים בחרו שלא להעיד ולא להגיש ולו בדל של ראיה לסתור את עדותו של המפקח הנ"ל או להצביע על ספק סביר אשר להליך זיהוי המקרקעין, דבר המחזק את ראיות התביעה.

8. בסיכומו של דבר, קבע בית משפט קמא כי עדותו המהימנה של המפקח לפיה הגיע למקרקעין לאחר שזיהה אותם באמצעות תצ"א במשרדי המשיבה, לצד התמונות שצילם במהלך הביקור, המתעדות עבודות בנייה זהות לאלו בגין ניתן צו ההריסה, לצד הימנעות המערערים ממסירת גרסה במסגרת חקירת המשיבה והימנעותם מלהעיד ולהתייחס לעדות המפקח לגבי זיהוי המקרקעין, וכן אי הגשת ראשית ראיה לסתירת עדות המפקח או להקמת ספק סביר לגבי זיהוי המקרקעין והימנעות ההגנה מלבקש לעיין בתצ"א בו נעזר המפקח, כל אלו במצטבר מובילים למסקנה כי זיהוי המקרקעין הוכח מעבר לספק סביר.

גזר הדין

9. בגזר הדין ציין בימ"ש קמא את הפגיעה בעיקרון שלטון החוק כתוצאה מכך שהמערערים נטלו את החוק לידיהם ולא ביצעו את צווי בית המשפט ותוך כך העדיפו את טובתם האישית - הכלכלית, על פני קיום הדין. עוד צוין כי קיימת חומרה רבה בכך שהמערערים עשו שימוש ללא היתר בעבודות הבנייה מושא כתב האישום, תוך הפרת צווים שיפוטיים המתייחסים לעבודות הבנייה, וזאת לשם הפקת רווח כלכלי וקיום פעילות עסקית בדרך של שימוש במבנים על קרקע חקלאית. עוד צוין בגזר הדין כי עסקינן בעבודות בנייה בהיקף נרחב של אלפי מטרים מרובעים, בהתייחס להפעלת עסק - אתר נופש.

10. בית משפט קמא הוסיף וציין כי המערערים הפרו את הצווים והמשיכו בביצוע השימוש האסור ללא היתר במשך תקופה ארוכה מאוד של מספר שנים, דבר המלמד, כמו יתר נסיבות ביצוע העבירות, על פגיעה עמוקה ביותר בעיקרון שלטון החוק ובמערך התכנוני במדינה.

11. בימ"ש קמא קבע מתחם עונש הולם, הנע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל למשך 8 חודשים, קנס כספי בסכום של 50,000 ₪ ועד 200,000 ₪ וכן התחייבות כספית.

12. בימ"ש קמא ציין, לחובת המערערים, את הרשעותיהם הקודמות בעבירות בנייה וכי לא היה בהן כדי להביאם לחדול מהמשך ביצוע העבירות. עוד ציין בימ"ש קמא כי דין טענת הסנגור לשיהוי בהגשת כתב האישום כמצדיק הקלה בעונש - להידחות. הוטעם כי יש לראות בהתמשכות ביצוע העבירה לאורך זמן כנסיבה לחומרה.

13. בסיכומו של דבר, דן בימ"ש קמא את המערערים לעונשים הנזכרים בסעיף 1 לעיל.

הערעור

14. הערעור על הכרעת הדין נסוב בעיקרו סביב הטענה כי המשיבה לא הוכיחה ברמה הנדרשת כי המפקח מטעמה זיהה את המקרקעין. נטען כי על אף שהיה עליה לעשות כן, המשיבה לא הגישה כראיה את תצלומי האוויר (תצ"א) אשר שימשו את המפקח לזיהוי המקרקעין וכן לא הגישה את תיק המקור שגם עליו התבסס המפקח. נוסף על כך טוענים המערערים לקיומו של שיהוי בפתיחת ההליכים נגדם, מיום הרשעתם בתיק עמ"ק 20874-04 ועד לביצוע פעולת החקירה במסגרת התיק הנוכחי, מבלי שניתן לכך הסבר המניח את הדעת מצדה של המשיבה, דבר המצדיק לדידם את זיכום.

15. נטען כי לו התצ"א היה חלק מחומרי החקירה, הרי שכלל לא הייתה מתעוררת מחלוקת. ההגנה מפנה לעדותו של המפקח וטוענת כי אכן יש לקבל את דבריו כמהימנים. ברם, לשיטת ההגנה, המפקח מעולם לא טען כי זיהה את המקרקעין מידיעתו האישית ואף העיד כי התצ"א במקרה זה שימש אותו באופן מכריע לצורך זיהוי המקרקעין. בנקודה זו טוענת ההגנה, כי אמנם בתי המשפט יכולים להרשיע על סמך עדותו של מפקח הבנייה, מבלי להציג את התצ"א, אולם על המפקח להעיד כי זיהוי המקרקעין היה בידיעתו האישית, אך לא כך במקרה שבפנינו שכן המפקח העיד כי זיהה את המקרקעין באמצעות התצ"א ובאמצעות מסמכי תיק המקור ואילו אלו לא הוגשו כראיה במסגרת התיק שבפנינו. לטענת ההגנה, אי הצגת תמונות מתיק המקור בהשוואה לתמונות מהתיק הנוכחי, מהווה מחדל חקירתי, וכי אלמלא היה קורה ניתן היה לראות בנקל כי אין המדובר באותם מבנים.

16. עוד נטען כי טעה בית משפט קמא עת שקבע כי הנטל להביא ראיה לפיה אין המדובר באותה בנייה רובץ לפתחם של המערערים, שעה שנטל הראייה בהליך פלילי רובץ לפתחה של המשיבה.

17. אשר לשיהוי, נטען כי כתב האישום בתיק המקור הוא משנת 2001. לטענת ההגנה, השיהוי פוגע אנושות ביכולת המערערים להתגונן מפני האישומים נגדם, והכל בשים לב להעדר תמונות והעדר זיהוי על ידי המפקח. נטען כי המשיבה נמנעה מלנקוט נגד המערערים הליך משפטי כלשהו בגין הפרת צו ההריסה במשך כ- 9 שנים, מבלי שניתן כל הסבר מניח את הדעת לכך.

18. עוד טוענת ההגנה כי במידה ותידחה, לעניין הערעור על הכרעת הדין, טענת ההגנה מן הצדק מחמת שיהוי, הרי שיש בטענה הנ"ל כדי להוות נסיבה לקולה בשלב גזירת הדין. עוד נטען כי בכתב האישום אין כל אזכור לכך שמדובר בקרקע חקלאית או כל ראייה בדבר רווח כלכלי, כך שבית משפט קמא טעה עת שגזר את דינם של המערערים לחומרה. אשר על כן, מבוקש, למצער, להתערב בגובה הקנס שהושת על המערערים.

19. ביום 09/01/23 הגיש ב"כ המערער, ברשות בית המשפט, טיעונים כתובים, כתוספת להודעת הערעור על הכרעת הדין, הנושאים את הכותרת "טיעון משפטי" (להלן: הטיעונים הנוספים). בטיעונים הנוספים הפנה הסניגור

להכרעת הדין שניתנה ביום 28/9/22 בתיק אחר, בתיק תו"ב 50033-01-20 בבית משפט השלום בחיפה (כב' השופט טל תדמור-זמיר), תוך שנטען כי שם הועלו טענות זהות לאלו הנטענות בתיק שבפנינו, אשר בסופו של יום הובילו לזיכוי הנאשמים. לדידו של הסניגור, משעה שהמשיבה לא הגישה ערעור על הכרעת הדין בתיק האחר, הרי שהיא מנועה מלשוב ולטעון בתיק זה טענות העומדות בסתירה לקביעות שקבעה כב' השופט טל תדמור-זמיר בפסק דינה המזכה בתיק האחר. הסניגור מוסיף ומציין כי על אף שאין מדובר בהלכה פסוקה, הרי שאין זה ראוי כי תקבל המשיבה בהשלמה את הכרעת הדין בתיק האחר אך תשוב ותטען בתיק שבפנינו את אותן טענות משפטיות שנדחו. לדידו של הסניגור, התנהלותה הנ"ל של המשיבה לא רק שאינה ראויה אלא גם מעלה את החשש כי תתקבלנה החלטות סותרות בתיקים שונים.

טיעוני הצדדים בדיון

20. בדיון לפניי חזר ב"כ המערערים על האמור בהודעת הערעור תוך ששב והדגיש את הטענות שהועלו בהודעת הערעור. נטען כי המדינה לא הגישה בתיק זה את הראיה הטובה ביותר, ומשכך דין הערעור להתקבל נוכח אי הוכחת זיהוי המקרקעין. ב"כ המערערים טען כי עצם העובדה שתיק המקור והתצ"א לא הוגשו, מלמדת על אי הגשת הראיות הטובות ביותר לזיהוי המקרקעין. עוד נטען כי למערערים קמה הזכות שלא להעיד בבית המשפט ושלא למסור את גרסתם במשרדי המשיבה, וכי הנפקות של כך הינה אך חיזוק לראיות התביעה ולא ראיה עצמאית.

21. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור תוך שהפנה לאמור בהכרעת הדין ובגזר הדין של בימ"ש קמא. ב"כ המשיבה טען כי בהינתן העובדה שעדות המפקח נאמנה, הרי שדבריו בעדותו לפיהם מדובר באתר מוכר שאי אפשר לטעות בו מהווים קביעה עובדתית. ב"כ המשיבה ציין עוד כי מדובר במבנים גדולים מאוד ומיוחדים, ומשכך אין מדובר בזיהוי של מבנה יחיד כי אם בזיהוי של מבנים שניתן לזהותם. עוד ציין ב"כ המשיבה כי המערערים בחרו שלא למסור את גרסתם ומשלא מסרו כלל גרסה, לא בוועדה ולא בבית המשפט, ואף לא הגישו ראשית ראיה לגבי טעות בזיהוי המקרקעין, הרי שיש בכך כדי לחזק את ראיות התביעה, מה גם שבנסח הטאבו המערערים מופיעים כבעלים של אותם מקרקעין. לעניין השיהוי טען ב"כ המשיבה כי עסקינן בעבירה נמשכת ומשכך אין מקום לראות בשיהוי כטעם המצדיק את זיכוי המערערים. לעניין גזר הדין טען ב"כ המשיבה כי מדובר בגזר דין מקל כל שכן כאשר עסקינן בעסק המפיק רווח כלכלי.

דיון והכרעה

22. אקדים ואציין כי דין הערעור בתיק זה להידחות על שני חלקיו ולהלן יובאו הטעמים לקביעתי זו.

23. המערערים טוענים שתי טענות עיקריות בהתייחס להכרעת הדין: טענה כי לא הוכח מעבר לספק סביר זיהוי המקרקעין הנזכרים בכתב האישום וטענת שיהוי.

24. אתיחס תחילה לטענת המערערים לפיה לא הוכח זיהוי המקרקעין. תמונת הראיות שהוצגה בפני בימ"ש קמא, אשר כללה את עדותו של המפקח, לרבות הדו"ח ת/4 והתמונות, וכן את התנהלות המערערים, אשר בחרו לא למסור גרסה כלל להגנתם, מלמדת כי זיהוי המקרקעין הוכח, מעבר לספק סביר, כפי שנקבע בהכרעת הדין ובצדק.

25. אין חולק, כאמור, בדבר מהימנות עדותו של המפקח. המפקח בעדותו ציין כי ביקר בשטח ביום 18/12/12 וכי באותו ביקור צילם את התמונות של המקרקעין והמבנים, הנספחות ל-ת/4 (דו"ח הביקור בשטח שנערך ביום 20/12/12). המפקח בעדותו סיפר כי יצא לשטח לאחר שזיהה במשרדו את המקרקעין לפי תצלום האוויר (תצ"א). המפקח הבהיר עוד כי ידע את מספרי הגוש והחלקה כפי שנרשמו בדו"ח ת/4, לפי מה שראה בתצ"א והוסיף וציין כי העתיק אותם מתיק המקור. עוד עולה מעדותו של המפקח כי עסקין באתר המוכר לכולם ואי אפשר לטעות בו.

26. נוכח העובדה שההגנה אינה חולקת, כאמור, לענין מהימנותו של המפקח, הרי שיש לקבל את מכלול דבריו הנ"ל כאמינים. ודוק, יש לאמץ את דבריו בעדותו, לפיהם זיהה בתצ"א את המקרקעין ולפיהם רשם כהלכה ב-ת/4 את מספרי הגוש והחלקה כפי שציין בתיק המקור ממנו העתיקם. יתרה מכך, המפקח ציין כי עסקין באתר המוכר לכולם ואי אפשר לטעות בו. דבריו אלו של המפקח מדברים בעד עצמם ומלמדים כי מדובר באתר מוכר וכי אי אפשר לטעות בזיהויו. המפקח גם צילם, כפי שעולה מ-ת/4, צילומים מהאתר בו ביקר ובאותם צילומים נראים מבנים ומתקנים רחבי היקף, אשר אכן קשה לטעות בזיהויים, כפי שציין בית משפט קמא ובצדק. אותם מבנים אליהם התייחס המפקח, נזכרים גם בכתב האישום בתיק המקור, בכתב האישום בתיק עמ"ק 20874/04 בבית משפט השלום בעכו (הפרת הצו השיפוטי) ובמסגרת המסמכים שהוגשו וסומנו ת/2, המתייחסים להליך שנקט נגד המערערים לפי פקודת ביזיון בית המשפט. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המערערים שהועלתה בדיון לפני ולפיה דובר בהליך לפי פקודת ביזיון בית המשפט בפארק שעשועים ולא במבנים מושא כתב האישום שבפנינו. ודוק, בהחלטה שניתנה ביום 12/11/01 בבקשה לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בימ"ש, נזכרו בריכת השחייה ויתר המתקנים כחלק מפארק שעשועים. הנה כי כן, עסקין בבריכת שחייה ובמתקנים נוספים וזאת כפי שעולה גם מכתב האישום בתיק שבפנינו.

27. לאמור לעיל יש להוסיף את העובדה שהמערערים, אף שזומנו למסור את גרסתם במשרדי המשיבה, בחרו שלא לעשות כן. המערערים אף בחרו שלא להעיד בדיון בפני בימ"ש קמא.

28. סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע:

"הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע".

29. בע"פ 2406/09 אלבו נ' מדינת ישראל (15.9.10) (להלן: עניין אלבו) נאמרו הדברים הבאים שכוחם יפה בענייננו:

"הוראה זו מעניקה משקל ראייתי מוגדר לשתיקת נאשם במשפטו (ע"פ 556/80 עלי נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 169, 182-183 (1983)). הרציונאל הטמון ביסודה מעוגן בהנחה כי אדם חף מפשע לא יימנע, דרך כלל, מהצגת גרסתו החפה...שתיקת הנאשם עשויה ללמד גם על חששו כי הגנתו תתמוטט אם תעמוד למבחן החקירה הנגדית".

30. עוד נקבע בעניין אלבו כי "כאשר עולה מראיות התביעה מסקנה מפלילה לכאורה, הימנעותו של נאשם מלהעיד מותירה את מסקנת ההפללה ללא משקל שכנגד, ועשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 4600/94 חביו נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 617, 632 (1997)). משקלה הראייתי של שתיקת הנאשם יושפע מהסבר מניח את הדעת - אשר אינו נעוץ אך ברצון להימנע מהפללה עצמית - הניתן לה, העשוי לגרוע מהערך המחזק שיש לראיות המפלילות..."

31. ומהתם להכא: המערערים לא הציגו כל גרסה להגנתם, לא במשרדי הוועדה ולא במסגרת של עדות בפני בית משפט קמא, ולא הביאו כל הסבר להימנעותם ממתן עדות. לפיכך, יש לראות את הימנעותם מלהעיד כמהווה חיזוק וסיוע לראיות התביעה וכמותירה את מסקנת ההפללה ללא משקל שכנגד. המערערים, בכך שלא מסרו עדות, לא סתרו את האמור בעדותו של המפקח לגבי זיהוי המקרקעין ולא הטילו ספק לעניין זיהויים של המקרקעין ולעניין הפרת הצווים השיפוטיים על ידם והמשך השימוש במקרקעין ללא היתר כדן. לגבי העובדה שלא הוגש תצלום האוויר עליו התבסס, כאמור, המפקח, יש לציין כי המערערים לא העלו טענה כלשהי לגבי אותו תצלום אוויר ומשכך, אין כל בסיס לטענתם בערעור, לפיה אם היה מוצג תצלום האוויר ניתן היה, בנקל, לראות כי אין מדובר באותם מקרקעין. כאן גם יש לציין כי המערערים היו רשאים, אילו חפצו בכך, להגיש בקשה לקבלת תצלום האוויר לעיונם, אולם משיקוליהם בחרו שלא לעשות כן.

32. נוכח האמור לעיל, הרי שצדק בימ"ש קמא עת שקבע בהכרעת הדין כי התצרף הראייתי מוביל למסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר זיהוי המקרקעין מה גם שמדובר במקרה שבפנינו במבנים רחבי היקף ובעלי צורה ייחודית, לרבות בריכה ומסעדה גדולה, אשר ברי כי ניתן לזהותם בנקל.

33. גם טענת המערערים לפיה השיהוי בהגשת כתב האישום מצדיק את זיכויים מחמת הגנה מן הצדק, דינה להידחות, כפי שנקבע בהכרעת הדין. המשיבה אומנם המתינה תקופה משמעותית של 7 שנים מאז מתן גזר הדין בתיק הקודם בגין הפרת הצו השיפוטי, אולם אין בכך כדי להביא לזיכוי המערערים, שכן יש לראות את אי הקיום המתמשך של הצו השיפוטי ע"י המערערים כעבירה נמשכת וכעובדה הפועלת לחובתם בהינתן זלזולם המתמשך בשלטון החוק. בנסיבות אלו, אין בשיהוי בהגשת כתב האישום כדי להצדיק את זיכוי המערערים ואף לא הקלה בדינם.

34. המערערים בטיעונם המשפטי הפנו להכרעת דין של בית משפט השלום, לפיה זוכו נאשמים מביצוע עבירות של בנייה ושימוש ללא היתר, ותוך כך ביקשו המערערים ללמוד גזירה שווה מהכרעת הדין בתיק הנ"ל לענייננו. מעבר לכך שאותה הכרעת דין אינה הכרעת דין מנחה או מחייבת בהיותה הכרעת דין של בית משפט השלום, הרי שנסיבות אותו מקרה (תו"ב 50033-01-20 הוועדה המקומית לתכנון ובניה חוף הכרמל נ' אוסטרובסקי ואח') שונות מהנסיבות שבפנינו. בתיק הנ"ל נקבע כי לא זוהו המבנים או המקרקעין בהעדר הוכחה בדבר אמינות המערכות הממוחשבות עליהן התבסס זיהוי המקרקעין ובהעדר ראיה אחרת לזיהוי אותם מבנים או מקרקעין. במקרה דנן, אף ללא התצ"א,

קיימת כאמור תמונה ראייתית מספקת להוכחת זיהוי המקרקעין.

35. לפיכך, דינו של הערעור על הכרעת הדין להידחות. גם דין הערעור על גזר הדין להידחות. כאן אציין כי צדק ב"כ המשיבה בטיעונו בדיון לפניי לפיו בתיק כגון דא מושגים גם עונשי מאסר בפועל, כל שכן נוכח העובדה שעסקינן בכתב אישום שני בגין הפרת הצו השיפוטי. כאן אוסיף ואדגיש, כי אף שהמערערים הורשעו בעבר בעבירות תכנון ובנייה, וחרף ההליך שננקט נגדם בגין ביזיון בית המשפט, לא פעלו המערערים לקיום הצו השיפוטי להרוס את הבנייה ולהפסיק השימוש בה והמשיכו להשתמש במקרקעין ללא היתר כדיון. בנקודה זו אציין כי בעובדות כתב האישום, הן בתיק זה, הן בתיק המקור והן בתיק הקודם בגין הפרת הצו השיפוטי, צוין כי המבנים מכילים, בין היתר, מסעדה ובריכה רחבת היקף, כך שברי כי עסקינן בשימוש לצורך עסקי, דבר המוסיף נופך של חומרה להתנהלות המערערים.

36. בנסיבות אלו, הענישה שהושתה על המערערים אינה חמורה כלל ועיקר, מה גם שהקנס בסך 100,000 ש"ח שהושת על המערערים נפרס ל-20 תשלומים חודשיים.

37. בסיכומי של דבר, אני דוחה את ערעורם של המערערים הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

המזכירות תמציא עותק פסק דין זה לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ג, 02 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.